

Evangelí del dijous de la setmana III d'Advent: l'aspiració màxima

“Què hi heu sortit a veure? ¿Un profeta? Sí, us ho asseguro, i més que un profeta”.

L'aspiració més elevada de l'home, allò que satisfà el cor del tot, és conèixer, tractar i estimar Déu sobre totes les coses.

Evangelí (Lc 7, 24-30)

Mentre els enviats de Joan se n'anaven, Jesús es posà a parlar de Joan a les multituds:

—Què heu sortit a contemplar al desert? ¿Una canya sacsejada pel vent? Doncs què hi heu sortit a veure? ¿Un home vestit refinadament? Els qui porten vestits esplèndids i viuen amb luxe s'estan als palaus dels reis! Doncs què hi heu sortit a veure? ¿Un profeta? Sí, us ho asseguro, i més que un profeta. És aquell de qui diu l'Escriptura: Jo envio davant teu el meu missatger perquè et prepari el camí. Us ho asseguro: entre els nascuts de dona no hi ha ningú més gran que Joan; però el més petit en el Regne de Déu és més gran que ell.

»Tot el poble, i fins i tot els publicans, van escoltar la predicació de Joan i es feren batejar per ell, i reconegueren així que Déu és just, però els fariseus i els mestres de la Llei no es feren batejar i van rebutjar el disseny de Déu sobre ells.

Comentari

Déu és un Pare que desitja el millor per a cadascú de nosaltres, els seus fills. Ningú no és abandonat a la seva sort, sinó que Déu ens prepara el camí perquè siguem immensament feliços. Ell compta amb nosaltres per seguir aquest camí amb el nostre lliure albir i, fins i tot, per dissenyar-lo junts.

L'evangelí acaba dient que els fariseus van frustrar el pla de Déu per al poble. Són unes paraules amb molta força, perquè s'hi indica que l'home pot canviar els plans de Déu, amb les conseqüències que això té a la nostra vida.

L'evangelí també posa en relleu, però, una realitat meravellosa: Déu té un pla per a cadascú de nosaltres. Déu ha pensat en mi, jo soc molt important per a Déu. Tu i jo podem complir allò que Déu vol per a nosaltres o, per contra, podem

abandonar el millor per a nosaltres i anar-nos-en pel camí que preferim en cada moment. La felicitat de l'home depèn d'aquesta elecció.

Un possible itinerari que podem recórrer al marge de Déu és el dels plaers. Cadascú de nosaltres podem abandonar-nos als béns sensibles i cercar-los com si ens aportessin felicitat. Aquests béns són només aparents. Encara que puguin donar certa satisfacció momentània, no satisfan les aspiracions més profundes de l'home. Quan es busquen com a fi, deixen una sensació de buit i tedi. En el fons sabem que la resposta a la pregunta de la felicitat no és pas aquesta. Només Déu és capaç de satisfer els nostres desitjos. Per això Jesús pregunta a les multituds què hi havien sortit a veure? No van anar als palaus, van sortir a veure alguna cosa diferent, però alhora molt

atraient, un camí molt més apassionant.

Joan Baptista vivia molt sòbriament, amb el mínim indispensable. La seva finalitat no era el plaer. Què feia llavors, Joan? Predicava la paraula de Déu. Aquí en tenim la resposta adequada. Allò que intuïm, i que satisfà el nostre cor, és Déu, la seva paraula, conèixer-lo i tractar-lo.

Tu i jo, cada dia, ens enfrontem en múltiples ocasions, a moments en què o busquem el propi plaer, o busquem Déu i els altres a través de la caritat. Joan Baptista vivia per als altres. Va dedicar la vida a predicar la vinguda de Jesús, fer-lo conèixer. És l'aspiració més elevada de l'home: allò que satisfà el cor del tot és conèixer, tractar i estimar Déu sobre totes les coses.

Pablo Erdozáin // Skitterphoto - Pexels

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-
dijous-de-la-setmana-iii-dadvent-
laspiracio-maxima/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-dijous-de-la-setmana-iii-dadvent-laspiracio-maxima/) (15/03/2026)